

Zamyšlení: 66. Dědeček

Zamyšlení Dědeček – o dokonalosti a nedokonalosti, o víře a zkouškách, které provázejí každou generaci.

Zamyšlení

Dědeček

Otec a strýc Izmael pohřbili dědečka. Bylo nás tam patnáct, jsem ještě dítě, ale hluboce jsem cítil, kdo to byl. Byl to rozvážný muž, důstojný, starý, zkušený. Vždy jsem byl hrdý na úctu, kterou mu všichni projevovali – něco z ní na nás všechny dopadalo.

Dědečkovy příběhy se mi moc líbily. Ne že bych jim moc rozuměl, ale dost na to, abych si uvědomil, že dědeček měl zvláštní vztah se Všemohoucím. Pro lidi, zvláště pro lidi z měst, mohl být jen jedním z mnoha nomádů, na které se dívali svrchu, ale ten, kdo ho blíže poznal, brzy pocítil kolem něho auru oné neviditelné Přítomnosti a většinou se našli se ho dotknout.

Když dospělí mluvili, my děti jsme seděly vždycky poslušně v pozadí a bez dechu jsme poslouchali jeho příběhy – o výzvě velikého Boha k přesunu do neznámé země, o dobrodružstvích na cestě, o tom, jak ho Bůh navštívil v jeho stanu a o nádherném narození našeho otce.

A pak ten příběh, ve kterém nám vždycky naskakovala husí kůže, ve kterém Bůh požádal našeho dědečka, aby obětoval svého milovaného syna, a oni dva šli na horu Morija, aby tuto oběť přinesli. Jak jsme si (znovu a znovu) vydechli úlevou, že to nedojde ke konci, k vraždění, protože všechno byla

jen zkouška a dědeček prokázal svou věnost Bohu.

Ten obraz mě pronásledoval i v mých snech: Otec, chlapec jako já, přivázaný ke dřevu na oltáři a dědeček s nožem v ruce, připravený ho podržnout jako ovci – a pak, jak v poslední chvíli zazní Boží hlas z nebe, aby toho nechal. Ten hrozný tlukot srdce ve spáncích se najednou zastaví, krve by se v něm nedořezal, ale pak se srdce rozběhne v nesmírné radosti – objeví se beránek, který je chycen v křoví za rohy, a je obětován místo dítěte.

Často mě trápila úzkostná otázka: Co kdyby Bůh požádal mého otce, aby udělal něco podobného? To byly chvíle, kdy se mi zdálo dobré, že srdce mého otce bylo více připoutáno k mému bratrovi Ezauovi – takže Bůh by ho požádal o Ezaua, že? Já vím, Bůh vůbec nechtěl obět dítěte, jen vyzkoušet důvěru dědečka.. A to už se nebude opakovat.

A vůbec, nezdálo se, že by můj otec byl moc oblíbený mým dědečkem. Naopak, říkalo se, že to dědečkovi téměř zlomilo srdce, když musel poslat strýce Izmaele pryč. A přesto z otce učinil dědice veškerého svého majetku, a pak vyhledal syny své druhé manželky a poslal je do vzdálenějších oblastí, ačkoli je také miloval – ale můj otec byl ten, komu Bůh požehnal, byl nositelem zaslíbení.

Prostě nejsme rodina jako všechny ostatní. Trvalo mi dlouho, než jsem pochopil, že to nebylo proto, že bychom byli *lepší* rodina. U dědečka by to někdy mohlo tak vypadat, když ho někdo potkal. Ale postupně jsem se dozvěděl, že i on udělal spoustu chyb a nebyl vždy hrdinou, o kterém by si mé mladé srdce myslelo, že je.

[Genesis 11 – 25](#)

-van-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Česká republika nebo facebookovou skupinu Zpravodaj baptistických sborů](#)